

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/196/2022
Identifikačné číslo spisu: 4315209311
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:4315209311.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu Y. N., L. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Bohuslavom Gelatkom, Rajec, Námestie SNP 17, proti žalovanej U. N., L. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Šebom, Levice, Mlynská 2238, o vyporiadanie bezpodielového vlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 15C/363/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. januára 2022 sp. zn. 12Co/38/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 25. januára 2022 sp. zn. 12Co/38/2020 v časti, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, z r u š u j e a v rozsahu zrušenia mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 18. decembra 2019 č. k. 15C/363/2015-339 výrokom I. určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu patria špecifikované aktíva a pasíva, výrokom II. do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal špecifikované aktíva, výrokom III. žalobcovi na úhradu prikázal 1-inu zostatku špecifikovaného dlhu, výrokom IV. do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal špecifikované aktíva, výrokom V. žalovanej na úhradu prikázal zostatok špecifikovaného úveru a 1-inu zostatku špecifikovaného dlhu, výrokom VI. žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu sumu 36 863,28 eura do 90 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a výrokom VII. o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 232 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a keďže z hľadiska výsledku konania v prejednávanej spore nebola plne úspešná žiadna zo strán, rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, keď prihliadol aj na charakter konania, ktorého predmetom bolo vzájomné vyporiadanie vzťahov zo zaniknutého BSM a najmä na skutočnosť, že vzhľadom na určené podiely strán na spoločnom majetku je pomer úspechu strán rovnaký. V tomto spore bolo BSM strán vyporiadané konkrétnym spôsobom na tom základe, že podiely oboch strán sporu na BSM sú rovnaké. Obe strany sporu tak boli v spore rovnako úspešné. Skutočnosť, na ktorú poukazoval v odvolaní proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie žalobca, že jeho návrh mimosúdnej dohody ohľadom výšky výplaty

podielu žalovanej korešponduje so žalobou a k uzatvoreniu dohody nedošlo pre správanie žalovanej, ktorá nesprávne stanovila hodnotu aktív a pasív s úmyslom vyplatiť oveľa nižší vyrovnací podiel, nie je takou skutočnosťou, pre ktorú by mal súd otázku úspechu strany v spore posudzovať inak ako je uvedené.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovanej rozsudkom z 25. januára 2022 sp. zn. 12Co/38/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil tým, že pokiaľ ide o náhradu trov konania pri vyporiadaní BSM podľa Civilného sporového poriadku (predtým Občiansky súdny poriadok) žiadne výslovné pravidlo, ktoré by konanie vynímalo z pôsobnosti § 255 CSP (predtým § 142 O.s.p.) neobsahuje. Všeobecne sa pritom uznáva, že výnimky z pravidla je nutné vykladať skôr reštriktívne než extenzívne. Pri vyporiadaní BSM je teda namieste vychádzať z § 255 CSP a uplatniť základné pravidlo a to je zásada úspechu vo veci. Pre úvahu súdu o náhrade trov konania má význam okolnosť, že súd v týchto sporoch nie je viazaný návrhom na vyporiadanie a že teda môže veci, ktoré procesné strany navrhli zahrnúť do masy BSM, ktoré je potrebné v spore vyporiadať i inak, má samozrejme pre úvahu súdu o náhrade trov konania význam. Ten sa však neprejavuje vo vylúčení možnosti aplikácie § 255 CSP, ale v spôsobe, akým sa stanoví úspech vo veci. Podľa stanoviska NS Rc 42/1972, ktoré je stále aplikovateľné a vyslovuje názor, že pokiaľ súdy vidia procesný úspech alebo neúspech oboch manželov v tom, ako veľkého podielu sa im zo spoločného majetku dostane, ide o postup, ktorý zodpovedá tomu, že súdy nie sú návrhom na vyporiadanie viazané pri zisťovaní rozsahu BSM a jeho vyporiadaní. Tento postup vyhovuje zrejme i potrebám praxe svojou jednoduchosťou, pričom nemožno prehliadnuť ani to, že zhodne postupujú súdy i pri vyrubovaní súdneho poplatku. Odvolania žalovanej a žalobcu nepovažoval za opodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

2.2. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V tomto štádiu konania bol úspešný žalobca, a tak odvolací súd vyslovil, že sa mu nárok na náhradu týchto trov voči žalovanej priznáva v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti uvedenejmu rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti náhrady trov konania podal dovolanie žalobca „ďalej aj „dovolateľ“), ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu a priznania náhrady trov dovolacieho konania, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pokiaľ odvolací súd považoval za úspech tej-ktorej strany výlučne len jej podiel na spoločnom majetku, pochybil a takéto rozhodnutie nekorešponduje s rozhodovacou praxou iných súdov, poukazujúc napr. na odôvodnenie uznesenia ÚS SR č.k. I.ÚS/54/2019-12 zo dňa 30. januára 2019 (konkrétne na bod 20 uvádzajúci odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/262/2018 z 25. septembra 2018 i bod 22, v ktorom ústavný súd odobril napadnuté rozhodnutie). Dovolateľ očakával, že spor bude vyriešený v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, čo sa však v danom prípade nestalo, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty, pretože odvolací súd vôbec nezahodnotil žalobcov skutočný procesný úspech, neprihliadal k požadovanej (40 089,61 eura) a skutočne priznanej (35 740,13 eura) výške vyporiadacieho podielu a nezohľadnil ani výsledok sporu medzi stranami o to, ktoré veci patria do BSM a ktoré nie (žalovaná uvádzala pasíva, o ktorých súd v súlade s jeho tvrdením rozhodol, že nepatria do BSM). Rozhodnutie odvolacieho súdu preto porušuje právo dovolateľa na spravodlivý proces. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, prečo uvedené ďalšie kritéria na zhodnotenie procesného úspechu odvolací súd vôbec neaplikoval a tým sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe, preto je jeho rozhodnutie aj nepreskúmateľné. Napadnuté rozhodnutie považuje taktiež za zmatečné, pretože na jednej strane odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a uviedol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, keďže podiely strán na BSM boli rovnaké a na druhej strane žalobcovi voči žalovanej priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Zároveň je naplnený aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu trov konania, t.j. súd nesprávne aplikoval § 255 CSP, ak stotožnil procesný úspech výlučne s

veľkosťou vyrovnacích podielov na BSM. Povinnosťou odvolacieho súdu v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe bolo stanoviť skutočnú mieru úspechu v konaní, čiže zohľadniť, koľko súd žalobcovi priznal zo žiadaného vyrovnacieho podielu, ďalej zohľadniť, že žalovaná žalobcovi pred podaním žaloby, ale aj počas konania navrhovala vyplatiť len neprimerane nízky vyrovnací podiel (na začiatku cca 10 000 eur), že žalovaná účelovo uvádzala údajné pasíva voči jej rodičom s cieľom znížiť výšku vyrovnacieho podielu žalobcu, že žalovaná od rozvodu manželstva odmietala reálne a spravodlivé vyporiadanie, predlžovala súdne konanie (obštrukcie), pričom spoločný majetok (rodinný dom) užívala, avšak žalobca bol z užívania vylúčený. Pokiaľ by odvolací súd zhodnotil všetky uvedené skutočnosti, mal by žalobcovi priznať právo na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu (výška trov presahuje sumu 6 000 eur).

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu vyjadrila písomne, navrhla ho ako nedôvodné zmietať. Rozhodnutia súdov nižších inštancií v časti náhrady trov konania považuje za vecne správne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) zároveň aj dôvodné a rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné v napadnutom rozsahu náhrady trov prvoinštančného konania zrušiť.

6. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd vo viacerých rozhodnutiach (8Cdo/111/2019, 8Cdo/266/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021).

7. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý

proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko). Judikátúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

9.1. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

9.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej rozhodol o trovách prvoinstančného konania, najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd nezohľadnil vyššie citované východiská ochrany základných práv a slobôd dovolateľa, preto jeho prístup pri rozhodovaní o trovách konania nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

11. Podľa dovolacieho súdu je potrebné rovnaké kvalitatívne kritériá ako na odôvodnenie meritórneho rozhodnutia súdu, uplatňovať aj na rozhodnutie o náhrade trov konania, preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu aj v tejto časti svojho rozhodnutia jasným, právne korektným a zrozumiteľným

spôsobom vyrovnáť sa so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné, uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie o náhrade trov konania založil. Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver, súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Odvolací súd na konkrétnu a špecifickú odvolaciu argumentáciu žalobcu reagoval nedostatočne a rozporuplne, keď na jednej strane vo všeobecnosti pripustil aplikáciu ust. § 255 CSP a teda aplikáciu zásady úspechu v spore, následne citoval časť stanoviska NS Rc 42/1972, nijako však tieto všeobecné závery neaplikoval na prejednávany spor, s ohľadom na konkrétne odvolacie námietky žalobcu, ktorý sa vzhľadom na konkrétne okolnosti sporu domáhal toho, aby bola žalovaná ako neúspešná strana sporu zaviazaná na náhradu trov konania. Povinnosťou odvolacieho súdu bolo po zohľadnení všetkých relevantných okolností predmetného sporu určiť pomer úspechu a neúspechu strán a následne rozhodnúť o náhrade trov konania v zmysle § 255 CSP.

12. Je pritom potrebné vychádzať nielen z tej časti stanoviska NS Rc 42/1972, ktoré citoval odvolací súd, podľa ktorého pokiaľ súdy vidia procesný úspech alebo neúspech oboch manželov v tom, ako veľkého podielu sa im zo spoločného majetku dostane, ide o postup, ktorý zodpovedá tomu, že súdy nie sú návrhom na vyporiadanie viazané pri zisťovaní rozsahu BSM a jeho vyporiadaní. Tento postup vyhovuje zrejme i potrebám praxe svojou jednoduchosťou, pričom nemožno prehliadnuť ani to, že zhodne postupujú súdy i pri vyrubovaní súdneho poplatku. Je potrebné rovnako zohľadniť aj nasledujúcu časť stanoviska NS Rc 42/1972, podľa ktorého nemožno však vylúčiť ani ten postup, kedy súdy pri posudzovaní pomeru procesného úspechu oboch manželov prihliadnu podľa okolností konkrétneho prípadu i k tomu, ako bola vyriešená otázka rozsahu a hodnoty BSM. Je preto potrebné vychádzať pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto spore z princípu procesného úspechu v konaní a teda posúdenie skutočného procesného úspechu či neúspechu každého zo strán sporu.

13. Dovolací súd zároveň poukazuje na aktuálny nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 266/2022 z 23. júna 2022, ktorý dospel k záveru, že v rozhodnutí o náhrade trov konania v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je nevyhnutné zvážiť výsledok sporu z toho pohľadu, čo strany svojimi návrhmi obsiahnutými nielen v žalobe a vo vyjadrení, ale aj v ich ďalších podaniach vrátane odvolaní žiadali. Pomer úspechu strán vo veci podľa § 255 Civilného sporového poriadku so záverom, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nemožno zdôvodniť všeobecnými východiskami, podľa ktorých strany mali vo veci nešpecifikovaný čiastočný úspech, ich podiely na spoločnom majetku sú rovnaké, spor neskončil podľa predstáv ani jednej strany a vyporiadanie bolo v záujme oboch strán. Takáto argumentácia je mimo rámca zákonnej úpravy § 255 Civilného sporového poriadku, keďže nevyjadruje pomer úspechu strán vo veci, a preto je porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. (por. tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 54/2019-12).

14. Dovolací súd preto vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania konštatuje, že právne závery odvolacieho súdu v tejto časti z vykonaných skutkových zistení nevyplývajú, zároveň odvolací súd nebol vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, keď jeho rozhodnutie nemožno považovať za konzistentné a z celkového hľadiska presvedčivé.

15. Vzhľadom na zistenie, že v časti náhrady trov konania došlo v konaní k procesným vadám podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne, najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu v časti, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštalácie o náhrade trov konania uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil v takto zrušenej časti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Povinnosťou odvolacieho súdu bude opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania, vychádzajúc pritom zo záverov právneho posúdenia veci samej, ako aj z potreby náležitého zohľadnenia a vyhodnotenia všetkých relevantných skutočností, ktoré majú vplyv na rozhodovanie o náhrade trov konania, s potrebou rozhodnutie náležite odôvodniť v súlade s požiadavkami v zmysle § 220 a § 393 CSP. S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého

rozhodnutia odvolacieho súdu v časti náhrady trov konania sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

16. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.